

עלון דברי חיים לפרשת נשא

לעצמו מפני הזול הניכר, נמצא שהיורד לאומנות חבירו לא יועיל לעצמו, מאחר ואינו משתכר אפילו אחוז מזערי, רק שכובש השוק ומזיק לחבירו, וכן הבא אל אשת רעהו, לעצמו לא יועיל דאסורה לו כנ"ל, ולבעלה הוא מזיק שכן הוא מוכרח לגרשה עבור זה, נמצא שאכן יש להם השתוות זה לזה.

בשם רבי ישראל סלנטר

"זכתב את האלות האלה הכהן בספר ומחה אל מי המרים" [ה', כ"ג]

לכן התירה התורה מחיקת ה', כי על ידי מחיקה זו נעשה שלום בין איש לאשתו, ואיש ואשה שכינה שרויה ביניהם. ואין זה דחיקת השכינה, אלא, אדרבא, השראת השכינה, ו"שלוש" אף הוא משמותיו של הקב"ה. ואין כאן מחיקה, אלא צרוף אחר של שמו יתברך.

מהר"ל

"כל ימי הזירו לה' על נפש מת לא יבוא" [ו', ו']
מפני מה החמירה התורה בקדושתו של הנזיר יותר מבקדושת הכהן, בעוד שלנזיר נאסרה אפילו טומאת קרובים, לכהן הותר להיטמא לקרוביו?

ברם, את קדושתו קיבל הכהן מתוקף היותו בן למשפחת כהונה, וכיון שכל קדושתו נובעת מכח משפחתו לפיכך חייב להיטמא לבני משפחתו.

הנזיר לעומת זאת, קיבל את קדושתו בלא כל קשר ויחס למשפחתו, ומשום כך אין לו שום מחויבות כלפי משפחתו, ועל כן קדושתו מונעת אותו מלהיטמא לקרוביו.

ולפי זה אפשר לומר שמשום כך גם אצל "כהן גדול" מצינו שאינו מטמא לקרוביו, שהרי

"ואיש את קדשיו לו יהיו" [ה', י']

במסכת ברכות דף ס"ג איתא: אמר רבי יוחנן למדה נסמכה פרשת סוטה לפרשת תרומות ומעשרות, לומר לך כל שיש לו תרומות ומעשרות ואינו נותן לכהן, סוף נצרך לכהן ע"י אשתו שנאמר "ואיש את קדשיו לא יהיו" ונסמך לזה "איש איש כי תסטה אשתו".

ויש לפרש מה כאן המדה כנגד מדה בזה שאם לא נותן את המעשרות, הסוף שאשתו תסטה.

דהנה מדובר פה באדם שהפריש מעשרות וקרא שם לתרומה ולמעשר שני, אלא מה, לא בוער לו להביא את זה לכהן. ומדוע? מפני שהוא לא מאמין שבכוחו של דיברו להחיל קדושה על הפירות.

אדם כזה צריך לזכור שאם אין כח בדיבור להחיל קדושה, אז גם אשתו שאמר לה "הרי את מקודשת לי" אין כח בדיבור זה לאסור אותה על כל העולם. ובוה קיבל אותו אדם את ענשו במידה כנגד מדה...

תבואות אדמה

"וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעל ושכב איש אתה שכבת זרע ונעלם מעיני אישה ונסתרה והיא נטמאה" [ה', י"א-י"ג]

ואיתא בסוטה: כשם שאסורה לבעל, כך אסורה לבעל, משום שנאמר "נטמאה נטמאה" ב' פעמים, א' לבעל וא' לבעל.

ויש לפרש על פי זה מה דאיתא במסכת סנהדרין "ואת אשת רעהו לא טימא - שלא ירד לאומנות חבירו", הענין מה שמכנה הנביא היורד לאומנות חבירו בשם "טימא את אשת רעהו", משום שדרך היורד לפרנסת חבירו, היא להזויל המקח בהרבה, ובוה האופן יכול להתחרות ולרדת לאומנותו, ולמשוך הקונים

למשמרתו ולקדושתו המיוחדת זכה מעצמו, ולא מחמת משפחתו.

האבני נזר

"ועשה הכהו אחד לחטאת ואחד לעולה" [ו', י"א]

א' הטעמים שהנזיר מביא קרבן חטאת הוא משום שהואיל והוא התעלה בימי נזירותו, התקרב להקב"ה וטעם את הטעם הטוב של קרבת ה', ולאחר מכן שב למהלך השגרתו של בני אדם, עליו לכפר על כך בקרבן חטאת.

מפרשים

"יברכך ה' וישמרך, יאר ה' פניו אליך ויחנך, ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום" [ו', כ"ד]

פירש רש"י ש"יברכך ה'" הכוונה בעושר ובנכסים. ויש לפרש המשכיות הברכות כך, דמאחר שאחר **שיברכך ה'** בעושר ובנכסים, ובדרך כלל רוב העשירים אינם אהובים על הברכות, על זה באה הברכה הבאה **"ישא ה' פניו אליך ויחנך"** – שיתברכו בחן ובנשיאות פנים. ומאחר שעל פי רוב העושר שמור לבעליו לרעתו, כי בני אדם אינם מסתפקים במה שיש להם, ומי שיש לו מנה רוצה מאתיים, וכל ימיו כעס ומכאובים להרבות עושרו ואין לו מרגוע בחיים – באה הברכה השלישית: **"וישם לך שלום"**, שלום פנימי ושלום נפשי, סיפוק רוח ושביעות רצון. אבל כל אלו הן רק ברכות חומריות, מטוב העולם הזה, בא סוף פסוק **"ושמו את שמי על בני ישראל"** – רוח אלוקים תשרה עליהם – **"ואני אברכם"** – ממקור הברכות העליונות לחיי עולם.

החתם סופר

"ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן" [ו', א']
וברש"י בשם המדרש: "כלות כתיב [בפתח ולא בשו"א], יום הקמת המשכן היו ישראל ככלה הנכנסת לחופה".

פירוש, אמנם ביום זה השלים משה רבינו את המשכן, אולם אצל יהודים אין סיום והשלמה,

כי דווקא עכשיו היא ההתחלה של חיים חדשים. זהו המשל לכלה הנכנסת לחופה, אשר החופה לגביה יותר מאשר היא סיום חיי הנעורים, הרי היא בעיקר ראשית ופתיחה של חיים חדשים. וזהו כלל גדול בתורה, לעולם אין גמר, רק הכל הוא פרוודור לעלייה נוספת ובלתי פוסקת מעלה מעלה.

רבי אלעזר מנחם מן שך

"ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב" [ו', כ"ד]

ובמדרש אמרו למה זכה זבולון להקריב שלישי לנשיאים, לפי שחיבב את התורה וכו', לפיכך זכה להיות שותף לתורה והיה חברו של יששכר. שניהם היו נוטלין תורה ביחד ושניהם היו מתפרנסים ביחד, שכשם שהיה לזבולון חלק בשכר תורתו, כך היה לישכר חלק בממונו של זבולון.

השיטה מקובצת [כתובות נ'] מסיק שלהחזקת התורה מותר וגם מחוייבים להפריש יותר מחומש, ולא שייך בזה כלל תקנת אושא שלפיה המבזבז אל יבזבז יותר מחומש נכסיו. והדין נותן, כי להחזקת התורה לא בתורת "צדקה" הוא נותן אלא בתורת "שותפות", שהרי הוא רוכש ע"י נתינתו זו חלק בתורה הנלמדת. על כן המשכיל ביראת ה' יתבונן בטיבה של שותפות זו וילמד כיצד עליו להתנהג כאשר לומד תורה מופיע לפניו, שעליו להסביר לו פנים ולהכיר בו את "שותפו" לעסק רווחי וכדאי ביותר. אמנם מצויים בקרבנו כאלה אשר אף כשהם תורמים להחזקת התורה, הרי הם עושים זאת בצייקנות ובדרך בזיון, אולם עליהם לדעת כי יוצא שכרם בהפסדם.

החפץ חיים

שבת שלום!

יוצא לאור לעילוי נשמת האשה הכשרה והצנועה מרת **תמר בת רחל ז"ל**. ת.נ.צ.ב.ה.
לכל ענייני העלון נא לפנות במייל ל:

kossover@gmail.com